

Ambitie in de muziekles is not done. We krijgen een visioen van een bleekneuzig muziek-talent, dat nooit buiten speelt, geen vriendjes heeft en uren op zijn of haar instrument studeert, waarschijnlijk gepusht door ambitieuze ouders.

'Het moet wel gezond blijven. Op die supertalentjes zit niemand te wachten. Trouwens, waarom zou je überhaupt kinderen stimuleren om ver te komen met musiceren, daar is toch geen droog brood in te verdienen!'

Ooit hoopten we op muzikale wonderkinderen. Toen bood talent uitzicht op een betere toekomst. Zoals we nu nog elders in de wereld zien. Maar die sociale noodzaak is er in West Europa niet meer. En nu zijn we van 'talent pushen' de andere kant op doorgeslagen: 'het moet wel leuk blijven, en je moet ook vooral geen hoge eisen stellen'.

Toch wel raar. De voetbaltrainer van het plaatselijk pupillenfital, een amateur die hooguit een korte cursus heeft gevolgd, legt meer gewicht in de schaal dan de muziekdocent. Natuurlijk komen die kinderen twee keer per week trainen, natuurlijk is er elke zaterdag een wedstrijd, natuurlijk staan de ouders niet alleen aan de kant, maar ook achter de bar in de kantine en hebben ze taxidienst. Als je daar als lid niet aan meedoet ben je niet welkom bij de sportvereniging.

Bij muziek is dat blijkbaar anders. Daar durven we geen eisen te stellen aan onze klanten. Stel je voor: 'Uw kind moet wel elke dag oefenen.' 'Uw kind heeft vier keer per jaar een optreden.' 'Uw kind moet materiaal, zoals boeken en een goed instrument kopen.' 'Uw kind moet zijn instrument elk jaar een beurt laten geven.' 'Uw kind komt natuurlijk komende maand elke week een keer extra vanwege het ensemble.' 'Uw kind is al twee keer zonder te oefenen op de les verschenen.' 'Uw kind heeft een beter instrument nodig.' 'Uw kind zou eens een keer aan een concours mee kunnen doen.' 'Kunt u de leerlingen naar een concertje brengen?' 'En ja, ook een keer op een fluitdag op een zaterdag.' 'Toonladders? Ja, hoort er ook gewoon bij.' 'Uit het hoofd spelen? Ja hoor, doodnormaal.' 'Elke week alles af hebben? Hoe bedoelt u niet mogelijk? Druk met school? Gaat uw kind dan ook niet naar de voetbal? Nee toch zeker?'

Het frappante is dat de voetbalvereniging ambitie hoog in het vaandel heeft. Want een A1 team dat goed presteert is de beste reclame die je als vereniging kunt wensen. Vandaar dat er een langlopende ambitielijn is, van Pupillen E tot Volwassenen A. En van E5 wil elk voetbal-kind zo snel mogelijk naar D4 en verder. En dan heb ik het natuurlijk niet over muzieknoden. Sportclubs weten hoe belangrijk het is om iedereen bij de vereniging te betrekken. Ouders krijgen taken en worden op de hoogte gehouden van alles waar hun kind aan meedoet. Sporten is meestal goedkoper dan muziekleles, maar de verantwoordelijkheid die ouders krijgen is veel groter.

Is dat dan wel gezond, zijn die kinderen wel gelukkig als ze steeds hogerop willen komen? Natuurlijk zijn er ook in de sportwereld overambitieuze ouders en trainers, maar over het algemeen willen de kinderen het zelf. En dus trainen ze, ook in de winter, ook als het regent. De reden is heel simpel: de kinderen merken dat ze vooruitgaan. Dat ze bijvoorbeeld beter leren voetballen, dat ze een betere baltechniek krijgen en meer spelinzicht. Want, het kan niet vaak genoeg gezegd worden: kinderen vinden het leuk om te leren. Ze vinden het fijn om het beste uit zichzelf te halen. Het doel is niet om 'de' top te bereiken, het doel is om ieders eigen top te bereiken. Nog afgezien van het feit dat het gewoon leuk en gezellig is om aan sport te doen...

Het interessante is dat onze angst om ambitieus te zijn ons vak in een neerwaartse spiraal brengt. Krampachtig proberen we onze leerlingen binnenboord te houden. Maar wat we ook proberen, nóg leuker en nóg makkelijker, het lukt ons niet. De devaluatie van ons vak wordt droevig genoeg vooral door onszelf in stand gehouden. Zolang wij toestaan dat ons vak onderhandelbaar en blijkbaar waardeloos is (want we durven geen eisen te stellen) zullen ouders en plaatselijke overheden steeds meer van onze professie, tijd en salaris afknabbelen.

© 2012 – Wieke Karsten

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar
worden gemaakt – op welke wijze
dan ook – zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van
Wieke Karsten

www.wiekekarsten.nl

Deze column is eerder verschenen
in het tijdschrift Fluit van het
Nederlands Fluit Genootschap (NFG)